

Julia Clarysse

100 jaar

Op 1 maart 2006 wordt Julia Clarysse 100 jaar. Ze heeft tot haar 85ste in de Oude Molenstraat gewoond. Daarna is ze bij haar dochter Maria in Gompel ingetrokken en de laatste tien jaar verblijft nu in het rusthuis Netehof in Wezel.

Ginderbroek heeft al drie honderdjarigen mogen vieren: Jefke Duuter (Geuens) van de Nieuwstraat in 1979; Maria Boets van Peerdskerk-hof in 1996 en Sooike Suls van Hoogstraat in 2002. Daarbij komen nog twee honderdjarigen die het grootste deel van hun leven in onze wijk hebben doorgebracht: Jef Vandervoort in 2002 en dit jaar Julia Clarysse, beiden uit de Oude Molenstraat.

Julia is in het dorpje Vrasene, bij Sint-Niklaas, geboren. Haar vader was klompenmaker en baatte ook een herberg uit waar onder meer het lokaal van de schuttersgilde was. Haar moeder stierf vroeg en haar vader hertrouwde met een weduwe, die ook twee kinderen had. Als jong meisje moest Julia gaan dienen bij David Vos in Antwerpen, waar ook haar tante woonde en een hotel had waar ze leerde koken.

David Vos kwam geregeld bij Marie van Kleine Schoot in Sluis met vakantie en Julia mocht dan mee. Tijdens een kermis in Millegem leerde ze Jef Dierckx van Ginderbroek kennen.

Jef Dierckx (1898-1965) was echt iemand van Ginderbroek en bekend als de Brokke (Tijdens een meeting van graaf de Brouqueville in Mol had hij geroepen: Ik ben ook de Broqueville en hij werd van toen af de Brokke genoemd). Ze waren bij hem thuis met zeven kinderen: Nand of de Bulle, Sander van Anna van de Groene of de Pop, Emelie 'Scheele' getrouwd met de vader van Elza Blockx, Pierre van het Frans Veld, Filemène van Geel, Gabrielle en Anna die met Hollandse jongens waren getrouwd.

Julia en Jef trouwden in 1926.

Jef was van jongs af aan metselaar en werkte op de glasfabriek Glaver-bel van Gompel, die in 1920 was opgestart. Jef metselde onder andere mee aan de glasovens.

Ze waren pas getrouwd of de fabriek vroeg hem om in een ander fa-briek van Glaverbel te gaan werken, want ze hadden hem daar nodig om een glasoven te repareren. Maar die fabriek van Glaverbel lag in Saint-Etienne in Frankrijk. Omdat men er wat meer verdiende, 600 fr. op veertien dagen, haptten Julia en Jef toe.

Ze vertrokken in 1926 en zullen er tien jaar blijven, Jef als metselaar en Julia als kokkin in het Casino van de fabriek. Het werd voor beiden een grote aanpassing en een tijd van hard werken. Met een dictionnaire in de hand ging ze naar de winkel, want eens was ze thuis gekomen met een konijn in plaats van een brood (le pain – lapin). Alleen op zondag kon er wat vrije tijd af en dan reden ze naar de kleine steden in de buurt en picknickten onderweg.

In Frankrijk werd ook hun zoon geboren. De jongen kreeg een peter van ginder en daardoor ook een Fransklinkende naam: Philibert

In 1936 werd de fabriek gesloten en ze keerden terug naar Mol. Jef werd metselaar in de Centrale op Donk. Hij bouwde er weer ovens, wat een kunst en vooral zijn specialiteit was.

Zelf bouwden ze een woning achteraan in de Oude Molenstraat, met de hulp van enkele kameraden. In 1938 trokken ze er in.

In dat jaar werd ook hun dochter Maria geboren.

Julia en Jef staan gereed om met andere werknemers van de Centrale voor hun wekelijkse uitstap

Oude Molenstraat 62, de woning, waar Julia heeft gewoond.

Jef was slechts 67 jaar toen hij stierf. Julia bleef in de Oude Molen-straat wonen. Wekelijks ging ze met de autobus mee op uitstap, meestal werd die dag vol gemaakt met een bezoek aan een fabriek en tegen de avond wipten ze even binnen in een danszaal. Rond 10 uur waren ze weer thuis. Mee op uitstap gaan of op reis, dat werd haar voornaamste bezigheid.

Ze ging ook elk jaar mee met de caravan van haar dochter Maria naar Spanje, Italië en vooral naar Zuid-Frankrijk.

Toen ze eens terugkeerde van Spanje vroeg Julia of ze eens langs Saint-Etienne konden rijden om te gaan kijken waar zij tien jaar lang gewoond had. Ze stopten op een camping en reden enkele uren later in de richting van hun vroegere woonplaats. Maar de stad was gedurende al die jaren zo fel veranderd dat ze de straat onmogelijk konden vinden. Ze besloten het aan iemand te vragen. Ze stopten want ze zagen wat verderop een vrouw. De vrouw bleef staan, keek, bleef kijken en kwam dan plotseling naderbij.

“U kent me toch nog?” riep ze lachend, “Loulou, Loulou, van lang geleden!” En ineens zag Julia de tijd van veertig jaar geleden, weer in zich opduiken. Loulou was toen een meisje van twaalf jaar, die in haar buurt woonde. Wat was de verrassing groot! Ze omhelsden mekaar en gingen meteen een herberg binnen om weer in de tijd van toen binnen te stappen. Het werd nog een lang verhaal ...

Nu verblijft Julia Clarisse in het Netehof in Wezel. Ze kan alles nog vlot uitleggen, maar ze moet wel een loopkarretje gebruiken om zich vlot te bewegen. Als ze meegaat uiteten, kiest ze meestal Chinees, want daar houdt ze van. De kok kent zelfs haar gerechten.

Haar kleinzoon Peter Peeters heeft ondertussen de woning van zijn grootmoeder in de Oude Molenstraat gekocht en volledig gerenoveerd.

Op 1 maart 2006 zal Julia Clarysse 100 kaarsjes uitblazen – in een echt kasteel - samen met haar twee kinderen, twee kleinkinderen, achterkleinkind Stefanie, haar oogappeltje, familie en kennissen.

We wensen Julia en haar familie een verjaardag om nooit te vergeten.